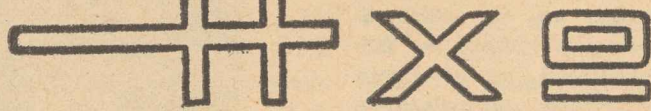

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ "ΕΝΩΣΕΩΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ"

Αριθμός φύλλου 204

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1979

ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΜΑΣ

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Ἑνώσεως εὐχεται στὰ ἀγαπητὰ τῆς μέλη, στοὺς φίλους καὶ στοὺς συνεργάτες τῆς, καθὼς καὶ στὶς οἰκογένειές τους, ὅτι καλὸ γιὰ τὶς Γιορτὲς καὶ τὸν Καινούργιο Χρόνο.

Διαμαρτυρία

Ἡ Ἑνώσή μας διαμαρτυρῶμενη γιὰ τὴν ἀναίσχυνη διαστρέβλωση τῆς Ἱστορίας ἔστειλε στοὺς Ὑπουργοὺς Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Ράλλη καὶ Τύπου κ. Ἀθ. Τσαλδάρη τὴν παρακάτω ἐπιστολή:

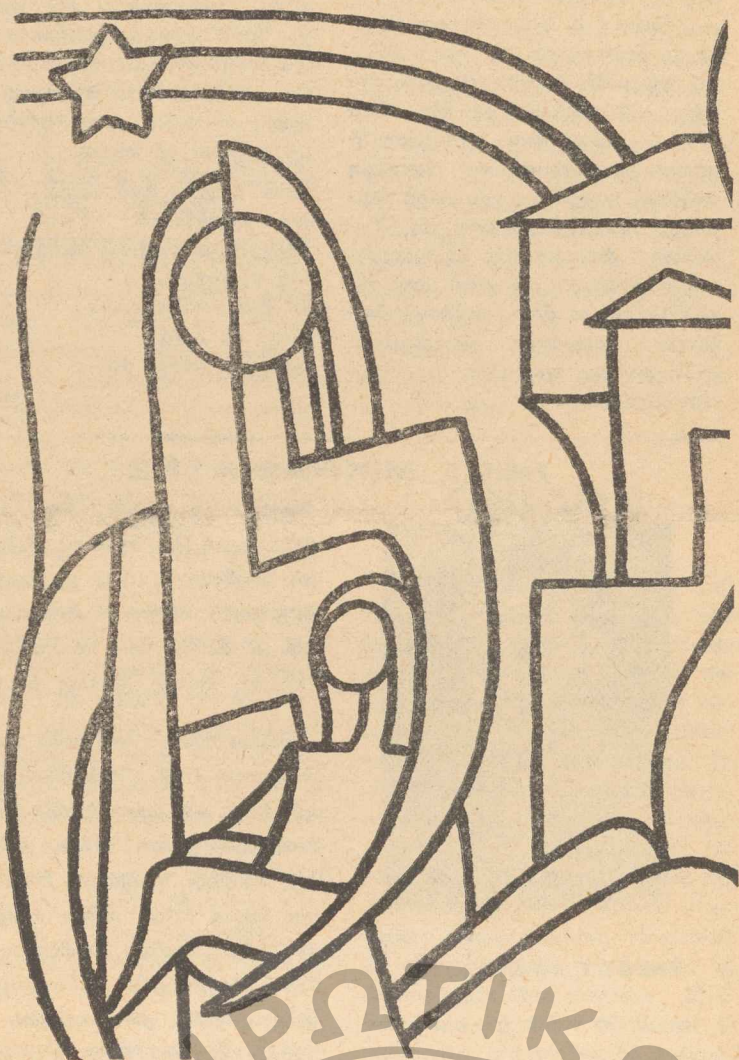
Ἐν Ἀθήναις τῇ 28)11)1979

Ἀξιότιμε Κύριε Ὑπουργέ,

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς «Ἑνώσεως Σμυρναίων» αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωση νὰ διαμαρτυρηθεῖ γιὰ τὴν παντελῇ ἀπουσία ἐπισήμου ἀντιδράσεως, στὴν φανερὴ τουρκικὴ πρόκληση ἀπέναντι στὴν ἀλήθεια. Συγκεκριμένα, θὰ ἔχετε ὑπόψη σας ὅτι στὴν τουρκικὴ ἐφημερίδα «Γκιὺν Ἀϊντίν» δημοσιεύτηκε φωτογραφία ἀπὸ τὸ ὁλοκαύτωμα τῆς Σμύρνης, μὲ τίτλο «Οἱ Ἕλληνες ἔκαψαν τὴ Σμύρνη» καὶ ὅμως, πέρα ἀπὸ μερικὰ δημοσιεύματα στὸν ἑλληνικὸ τύπο, οὐδεμία ἄλλη ἐθνικὴ ἀντίδραση.

Ἡ Ἑνώσή μας δὲν τρέφει αὐταπάτες, οὔτε ἀγνοεῖ τὴν κρισιμότητα τῶν στιγμῶν. Δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ ἀνατρέπεται τὸ ἀποδεδειγμένο καὶ ν' ἀποδέχονται, οἱ Σμυρνιοί, τὴν ἐπαίσχυντη αὐτὴ κατηγορία, ὅτι ἔκαψαν αὐτοὶ τὴν ἴδια τους τὴν Πατρίδα. Βεβαιωθεῖτε πὼς εἶναι ἀρκετὸς ὁ πόνος γιὰ τὶς ἀξέχαστες πατρίδες, παρόλον ὅτι πέρασαν 57 χρόνια ἀπὸ τότε, ὥστε νὰ ὑφίστανται καὶ τὸν ἐμπαιγμὸ ἐπὶ πλέον. Ἐμπαιγμὸ, ποὺ — μὲ τὴν ἐπίσημη σιωπὴ μας καθίσταται καὶ ὄπλο στὰ χέρια τῆς τουρκικῆς προπαγάνδας. Εἶναι, τοῦλάχιστον ἄνισο, ἐκεῖνοι νὰ δύνανται νὰ κορυβαντιοῦν, νὰ προβαίνουν σὲ διαδήματα ἀκόμα καὶ γιὰ μιὰ ἀπλῆ, ἀθώα, οὐδέτερη καὶ καθόλου ἀντιτουρκικὴ τηλεοπτικὴ ἐκπομπή, καὶ ἐμεῖς, στὸ ὄνομα τῆς «ἰσορροπίας» καὶ τῆς «φιλίας» ἀνάμεσα στοὺς ὁμορους λαοὺς νὰ δεχόμαστε, ἀδιαμαρτύρητα, τὴν πρόκληση, ποὺ ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ ἡ μόνη.

Ἐπιτρέψτε νὰ θυμίσουμε στὴν Ἐντιμότητά σας, Ἀξιότιμε Κύριε Ὑπουργέ, ὅτι λίγο πρὶν καὶ πάλι στὸ ὄνομα τῶν «σκοπιμοτήτων» ἀπαγορεύτηκε ἡ προβολὴ τῆς ταινίας «1922» βασισμένης στὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἡλία Βενέζη «τὸ νούμερο 31.328» γιὰ νὰ μὴ θιγοῦν οἱ «φίλοι» τῆς ἄλλης ὀχθῆς τοῦ Αἰγαίου, παρόλο ποὺ ἡ ταινία διαπραγματευόταν ὅτι ἀκριβῶς συνέβει τότε καὶ καταγράφηκε — ὅταν ὅλα εἶταν νωπὰ — στὸν παγκόσμιο τύπο.

Ἡ θαυμάτη πικρία μας, Ἀξιότιμε Κύριε Ὑπουργέ, δὲν καταπνίγεται καὶ στὴ Μνήμη τῶν Ὁσίων μας ἐπιμένουμε νὰ καταγραφεῖ «Φιλέρα ἢ ἀλήθεια» καὶ χρέος ἔχουμε νὰ τὴν προσπείσουμε, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὸν ἀνασκολοπισμὸ τῆς.

Ἐντολὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματέας

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΝΙΚΗ ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ

«Γύρω - γύρω όλοι στη μέση ή χαρά» Μικρογραφίες

Τον Ιούνιο του 1977, παρουσιάστηκε στους αναγνώστες μας η νέα ποιήτρια Μικρασιατικής καταγωγής κυρία Νίκη Βούρβουλη, το γένος Σεραφείμ Σεραφεικνίδη, με την ευκαιρία της πρώτης ποιητικής έκδοσής της «Της κούνιας ναυουρίσματος», που πήρε, τη χρονιά εκείνη, το Α' βραβείο στον ποιητικό διαγωνισμό της Χ.Ε.Ν. «Κηφισία». Το μικρό εκείνο πολύπτυχο βιβλίο είχε κυκλοφορήσει και σε ξέφωστ, από τις εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ.

Σήμερα, με χαρά παρουσιάζουμε τη δεύτερη και την τρίτη έκδοσή της, μαζί. Η μία, συμβολή στο έτος του παιδιού, με τον τίτλο «Γύρω - γύρω όλοι, στη μέση ή χαρά», εικονογραφημένη έγχρωμη συλλογή ποιημάτων για μικρά παιδιά, τιμήθηκε με έπαινο της «Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς» και κυκλοφόρησε, κι' αυτή, από τον «ΚΕΔΡΟ». Η άλλη, συλλογή διαλεχτών ποιημάτων, αφιερωμένων στον πατέρα της, έχει τον τίτλο «Μικρογραφίες».

Και τα δύο καινούργια βιβλία της Ν. Β. φανερώνουν, με τον ιδιαίτερο τρόπο του το καθένα, αληθινό ποιητικό τάλαντο σε άνεληξη, καλλιτεχνική προσωπικότητα και συγκρατημένη συναισθηματική ιδιοσυγκρασία, χαρίσματα που καθόλου δεν μαραινούνται από την συνεχιζόμενη πολύχρονη δουλειά της στην Τράπεζα της Ελλάδος και την απασχόληση της συζύγου και μητέρας δυο αγοριών.

Νά, για δείγμα, ένα εφτάστιχο, από τα μικρά ποιήματα της Συλλογής «Μικρογραφίες», που δίνει γεύση από το λιγύλογο και χωρίς φτιασίδια μεστό στίχο της, με διάφανο το νόημα:

Έχω μαζέψει από καιρό
μιαν ήλιαχτίδα
λίγο Αλφειοστατικό φεγγάρι
ένα πρωτοβρόχι
κι' ένα τριαντάφυλλο
γιατί σε λίγο
έχεις τη γιορτή σου

N.X.A.

ΝΕΟΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΕΣ

ΤΑΣΟΣ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Βιογραφικά

Γεννήθηκε στην Αθήνα από Σμυρνιακή μητέρα, όπου τέλειωσε τις Γυμνασιακές του σπουδές. Φοίτησε στη Νομική και Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Έφορος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου Έλλήνων Λογοτεχνών. Ποιητής, διηγηματογράφος, δοκιμιογράφος, κριτικός θεάτρου και λογοτεχνικού βιβλίου.

Συνεργάστηκε σε πολλές εφημερίδες και περιοδικά (Νέα Έστια, Κριτικά φύλλα, Λογοτεχνικό Δελτίο, Αιτωλικά Γράμματα, Παναθηναία, Δωδέκατη Ώρα, Σμύρνα, Σταθμοί,

Ήπειρωτική Έστια, Νέα Σκέψη, Φιλολογική Πρωτοχρονιά, Φιλολογική Βραδυή κ. ά.), με ποιήματα διηγήματα, αισθητικά άρθρα, καθώς και με όμιλίες από το Ραδιόφωνο. Έδωσε, επίσης, πολλές διαλέξεις.

Βιβλία του: «Ανάταση» ποιημάτων, 1959. «Η απουσία του ήτα, 1956. «Η μουσική των ανέμων» λίου» διηγήματα, 1963. «Νύχτα της βροχής» ποιήματα, 1967. «Ενας Ιόκειος στην πόλη» ποιήματα, 1972 (Α' βραβείο Συνδέσμου Έλλήνων Λογοτεχνών). «Το αδιέξοδο» μελέτη, 1975. «Η συνείδηση του χάους» μελέτη, 1975. «Ο καθρέφτης και το πρόσωπο» ποίηση σε πρόζα, 1976. «Τ' αποτρόπαια - Πέτρινοι χρόνος» - «Υπέδαφος» ποιητικές συνθέσεις, 1977.

Έργα του — μεταφρασμένα και σε ξένες γλώσσες — έχουν περιληφθεί σε πολυάριθμες εγκυκλοπαίδειες κι' ανθολογίες. Για το ποιητικό έργο του Τάσου Άναγνώστου έχουν εγγραφεί ευμενέστερες κριτικές και εκφράστηκαν εγκωμιαστικά οι πνευματικές προσωπικότητες της χώρας μας.

ΙΦΙΓ. ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ

Μελπομένη Π. Παύλου

Όλοσμοιο πορτραίτο της Μελπομένης, κόρης του παλινού ξυλέμου και Δημογέροντα της Σμύρνης Μιχαήλ Χατζηλουκά και συζύγου του γαιοκτήμονα της Φιλαδέλφειας Παύλου Ήρ. Παύλου. Πέθανε στην Αθήνα το 1962. Ο Πίνακας της φωτογραφίας μας είναι έργο του διευθυντού της Σχολής Καλών Τεχνών και Ακαδημαϊκού Γεωργίου Μ. Ίακωβίδη (συζύγου της αδελφής της), που δραπεύθηκε σε Διεθνή Έκθεση του Μονάχου. Το έργο καταστράφηκε κατά τη φωτιά της Σμύρνης το 1922.

Η φωτογραφία μας δόθηκε από το γιού της Ήρακλη Π. Παύλου μέλος της Ένώσεώς μας.

Ή Βασιλειόπιττα της Ένώσεως Σμυρναίων

Τη Δευτέρα 21 Ιανουαρίου 1980 στις 6.30' μ.μ. θα κόψουμε την παραδοσιακή Βασιλειόπιττα, με τα ασχημένα αναμνηστικά, στην αίθουσα του ξενοδοχείου της «Μεγάλης Βρεταννίας».

Η Κα Ίωάννα Τσάτσου προσκλήθηκε να μοιράσει τα αετούδακια. Προσκήληθηκαν επίσης και όλοι οι Μικρασιάτες Υπουργοί και Βουλευτές.

Για να μην παρουσιαστεί το ίδιο φαινόμενο με τον χορό μας, όπου λόγω πληθώρας αιτήσεων αναγκαστήκαμε να αρνηθούμε θέσεις στους καθυστερημένους, ζητείστε τις προσκλήσεις σας στα γραφεία μας, από τις 10 Ιανουαρίου 1980 κάθε πρωί 9.30'—1.30'.

ΑΜΑΛΟΕΙΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΩ 1896

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1896

ΘΕΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ή Βασιλὼν ἀνάστατος! Κατὰ πληκτοὶ οἱ ἀστρονόμοι τῆς! Πανταχοῦ ἐκπληξίς, πανταχοῦ θαυμασμός! Τί ἄρα γε συμβαίνει, τί συμβαδόν, τί ἐκτακτόν; Νέος ἀστὴρ ἐφάνη ἐν τῷ στερέωματι, ὑπερβαίνων κατὰ τὴν λαμπρότητα πάντα γνωστὸν καὶ μηδαμὸν προαγγελλόμενος.

«Ὁ Θεὸς πάσχει, ἡ τὸ πᾶν ἀπώλυνται», εἶπεν ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος ὅτε ἡ γῆ συνεδονεῖτο καὶ ἐκλονίζετο καί, παρὰ πάντα φυσικὸν νόμον, ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, τοῦ νοήτου ἡλίου σκοτισθέντος. Καὶ παρὰ τοῖς μάγοις ἀνάλογοι ἰδεαὶ ἐπεκράτησαν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ νέου ἀστέρος, Ἐσκέφθησαν ἄρα γε ἐπὶ τῆς πληρώσεως τῆς παγκοσμίου ἐλπίδος καὶ ἦλθον παλμοὶ εἰς τὴν καρδίαν των ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ παρὰ πάντων τῶν ἐθνῶν ἀναμενόμενου σωτῆρος; Ἀναμφιβόλως, διότι ἰδοὺ αὐτοί, τὰ πάντα καταλιπόντες, μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἀναλαβάνουσι πορείαν.

Ὁδηγὸς οὐράνιος κατευθύνει τὰ δὴματά των καὶ ζῆλος ἔνθεος τοὺς τυρπολεῖ. Καὶ ἀψφροντες πάντα κίνδυνον, πάντα μόχθον δδεύουσιν, δδεύουσιν, δδεύουσιν.

Ἀνδράθι, ὑλὲ τοῦ ζῆντος Θεοῦ! Οἱ ἄστροι καὶ ἀπαιδεῖται ἄλλοις ἔστωσαν μαθηταὶ Σοῦ, τοῦ ἐν φάνη ἀλόγων ζῶν γεννηθέντος, εἰ τὰ μαλακὰ φοροῦντες» δὲν εἶναι ἀξιοί Σοῦ! Ὅφρὺν ὑπερήφανον κατὰβαλε καὶ κεφαλὴν ἐπηρμένην πάταξον! Ἀνύψωσον τοὺς ταπεινοὺς, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας παρηγόρησον! Ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλὸν μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου Σοῦ ἀνάλαβε αἱ τὰ δεινὰ τοῦ βίου συγκέρασον! Θεῖας καὶ κενὰς διδάσκον διδάσκα! Πῦρ ἔστω ὁ λόγος Σοῦ καὶ δι' αὐτοῦ τὴν γῆν ἀνακαινίσον! Τῶν ἀμαρτωλῶν τὰ δεσμά συντρίψον καὶ δ,τι πρὸς ἡδονὴν μόνον ἐπιτήδειον θεωρεῖται πλάσθην ἀνύψωσον καὶ χειραφέτησον! Τὰ ἔλη τῶν παθῶν ἀποτελμάτωσον καὶ τὴν φοβερὰν τῆς ἀνθιπότητος θάλασσαν καταπαύσιν! Διδαξὼν ἀναβάς ἐπὶ τὸ ὄρος καὶ τοὺς ἀρνούμενους τὴν θεότητα Σοῦ σύγχυσον! Ἀς καταπληγῇ ὁ κόσμος πρὸ τῆς ταπεινότητος Σοῦ! Ἄς συντρίβῃσιν ὑπὸ τῶν λόγων Σοῦ

πάντα τὰ εἰδωλα καὶ φάσματα τοῦ παρελθόντος! Ἀγωνίσθητι μέχρι τελευταίας στιγμῆς καὶ τὸν Σταυρὸν Σοῦ ἐπ' ὧμων ἀράμενος δδεύσον πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, τὸ παγκόσμιον θυσιαστήριον! Ἀνάβηθι ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Σοῦ, θύμα ἐνδοξόν, καὶ τὸν σταυροῦντα Σε κόσμον συγχώρησον! Ἀς ρεῦση ἐπὶ τῆς γῆς τὸ τίμιον καὶ ζωτοπάρχον Αἷμά Σοῦ καὶ ἄς ἀνακαινίσῃ ταύτην ἐπὶ τῷ Σῷ ἐνδόξῳ ὀνόματι! Τίς τὴν δύναμιν Σοῦ θὰ ἐξηγήσῃ, ὃ βρέφος ἐσπαργωμένον; Τίς τὰς εὐεργεσίας Σοῦ θὰ λησμονήσῃ, γλυκίστατον παιδίον;

Γονυπετοῦντες πάντοτε πρὸ τῆς φάνης Σοῦ οἱ ἐπὶ τῷ Σῷ καυχώμενοι ὀνόματι, Ἰησοῦ, ὃ ἀνακράζωμεν:

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία! Γ. Α.

1896

Ἐν πνεύματι εἰρήνης διὰ τὴν Εὐρώπην ἤρξατο τὸ ἔτος 1896 καὶ ἐν πνεύματι εἰρήνης κλείει τὰς πύλας αὐτοῦ, ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἔλλειψαν διάφορα γεγονότα, τὰ ὁποῖα προσέπεισαν ὡς αἰματηρὰ κηλίδες ἐπὶ τὸν εἰρηνικὸν θαλὸν τῆς εἰρήνης. Ἄν ἐν Εὐρώπῃ ἐν μέσῳ τῶν σιδηροφόρων στρατῶν δὲν ἀπῆλθον ἡ πολεμικὴ σάλπιγξ, δὲν πέραν αὐτῆς ἐπὶ ἄλλων ἡπείρων ὁ Ἄρης ἔβαλε δι' αἱμάτων τὴν γῆν καὶ συνέβησαν αἰματηρὰ συγκρούσεις, αἵτινες συνεκίνησαν τὴν γῆν καὶ τὴν Εὐρώπην.

Ἀλλὰ ἄς στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πέραν τοῦ Αἰγαίου ἑλληνικὴν γῆν. Γεγονὸς, ἀποτελοῦν σποδὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, προβάλλει εὐθὺς ἐν ἀρχῇ καὶ ἡρώδης ἀπηχοῦσα εἰσέτι ἡ ἡχώ τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως μεταδίδει τὰς ἐπεφυγμίας τῶν χιλιῶν λαοῦ, ὅστις ἐπαρτήσεν ἐν τῷ καλλιμαρμάρῳ Σταδίῳ, τῷ ὁφειλόμενῳ εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν εὐγενοῦς τέκνου τῆς ἡπείρου, τὴν ἀνασύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ τὴν ἀνοθέριμαν τῶν ὁρμῶν, αἵτινες διέθεον τὰ σώματα τῶν ἀγωνιζομένων ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀλφειᾶς χώρας. Ἐν τῇ κοινότητι τοῦ ἀθηναϊκοῦ σταδίου ἐνεκαίνισθη νέος βίος καὶ διηνοίγη νέος ἄδρος πρὸς τὴν νεότητα, τὴν τέως ἀπράκτουσαν, ὑπεξεκαύθησαν οἱ φιλοτιμία καὶ ἡ ἀμιλλα πρὸς μίμησιν τοῦ

ὑπερφυοῦς ἐκείνου κόσμου, ὅστις διὰ τῆς σωματικῆς ἰσχύος ἀνεύρισκε τὴν πνευματικὴν ἰσχύν, τὴν φέρουσιν αὐτὸν πρὸς ἐξαρσιν καὶ μεγαλοουργίαν. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας καὶ τῆς Ἀτλαντίδος προσελθόντων ἀγωνιστῶν εὐόωνος ἐχαιρετήθη ἡ νίκη Ἑλλήνων ἀθλητῶν, ἡ δὲ δάφνη, ἡ στέμνα τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὑπῆρξε κύκλος ἀκτινοβόλος, διαχέσας φῶς ἱλαρὸν εἰς ὅλας τὰς καρδίας τοῦ Πανελληνίου.

ΟΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙΣ

Ὡς γνωστὸν, ἵνα λάβουσι μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας Ἑλληνες ἀθλητὲς ὤφειλον προηγουμένως νὰ μετάρχωσι ἐν Ἀθήναις τῶν Πανελληνίων τοιοῦτων, ἐπειδὴ δὲ ὁ ὁρος οὗτος παρενέβαλε προσκόμματα εἰς τοὺς ἐκ τῆς πόλεως μας ὁμογενεῖς νέους τοὺς προτιθέμενους νὰ ἀγωνισθῶσιν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς, τὰ δύο σωματεῖα «Γυμνάσιον» καὶ «Ὀρφεὺς» εἶχον ζητήσει ὅπως οἱ ἐντεῦθεν ἀγωνισταὶ ἐξαρθῶσι τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ἄλλ' ἡ ἀρμοδία ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ δὲν ἐδέξατο τὴν πρότασιν ταύτην, ἀφομοιώσασα τοὺς ἐκ Σμύρνης ἀγωνιστὰς πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Οὕτω δὲ ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐντεῦθεν ὁμογενῶν νέων εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐθεωρεῖτο ὡς τελείον ναυαγισμός, ἀλλὰ τὸ κομισθὲν ἀθηναϊκὸν «Ἀσπὶν» τῆς 8 ἰταμένου γράφει, ὅτι ἡ ἀρμοδία ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ γίνωσι δεκτοὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ τοὺς δὲν θὰ μετάρχωσι τῶν Πανελληνίων, μέλη τῶν δύο ἐν Σμύρῃ σωματείων «Γυμνασίον» καὶ «Ὀρφεὺς».

ΤΑ ΔΙΣΕΚΤΑ ΕΤΗ

Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τύπῳ, ἀνεγράφη χάρις, ὅτι μετὰ τὸ δισεκτον ἔτος 1896 δὲν θὰ ἴδωμεν ἄλλο δισεκτον ἐπὶ ἑκτὸς ὅλας ἑτῆς. Τοῦτο δὲ μὴ εἶναι ἀκριβὲς μόνον διὰ τοὺς ἀκαλουθούτους τὸν νέον ἢ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, καθ' ὃ τὰ ἑτῆ τὰ περιέχοντα ἀκέραιον ἀριθμὸν ἑκατονταετηρίδων εἶναι κοινὰ, πλὴν ἐκείνων, ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατονταετηρίδων διαιρεῖται ἀκριβὲς διὰ

4, ἅτινα εἶναι δισεκτα: οὕτως τὸ 1900 εἶναι κοινόν, τὸ 2000 δισεκτον. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀκαλουθούτους τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον πάντα τὰ ἑτῆ, ὧν ὁ ἀριθμὸς διαιρεῖται διὰ 4, εἶναι δισεκτα: ἄρα καὶ τὸ 1900 εἶναι τοιοῦτον: ἐνεκα τοῦτο κατὰ μὲν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τὸ ἔτος 1900 θὰ ἔχῃ 366 ἡμέρας, κατὰ δὲ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τὸ ἔτος 1900 θὰ ἔχῃ 365. Τὴν 28ην Φεβρουαρίου θὰ διαδεχθῇ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν μὲν ἡμερολόγιον ἡ 29η Φεβρουαρίου, κατὰ δὲ τὸ Γρηγοριανὸν ἡ 1η Μαρτίου. Εἰς τὴν 1ην Μαρτίου κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον θ' ἀντιστοιχῇ ἡ 14η κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον οὕτω δ' ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1900 ἡ διαφορά τῆς ἡμερημίας μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου θὰ εἴναι οὐχὶ 12 πλέον, ὅπως νῦν, ἀλλὰ 13 ἡμέραι.

A. A.

ΟΜΙΛΟΣ ΟΡΦΕΥΣ

Ἐν ταῖς κομφαῖς αἰθούσαις τοῦ Μουσικοῦ Ὀμίλου «Ὀρφέως», τοῦ ἀρχαιότερου καλλιτεχνικοῦ σωματείου τῆς πόλεώς μας, ἐδόθη τὴν ἐσπέραν τῆς προχθῆς ἡ πρώτη αὐτοῦ χορευτικὴ ἐσπερίς, παραταθείσα ἐν ἀπώτῳ ζωπηρῇ καὶ ἐν κύκλῳ μᾶλλον οἰκογενειακῷ, ἀπληλαγμένῳ πάσης φορτικῆς ἐθιμοτυπίας, μέχρι σχεδὸν τῆς πρωίας. Ὁ χορὸς διεξήχθη ὑπὸ τοῦς ἡχοὺς τῆς νέας μουσικῆς ὀρχήστρας τοῦ «Ὀρφέως», ἀποτελεσθεῖσης τελευταίως ἐξ εἰκοσὶ περίπου προσώπων, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν εἶναι μουσικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἄλλοι δὲ νεαροὶ ἐρασιτέχναι, εὐχαρίστως δὲ ἀναγράφωμεν ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὀρχήστρας ταύτης κατὰ τὴν προχθῆσιν ἐσπερίδα εἶχεν ἀναλάβει, ἀβροφρῶνως προσενεχθεὶς, ὁ νεαρὸς ἐρασιτέχνης συμπολίτης κ. Πάνος Ἀργυρόπουλος.

ΕΛΛΗΝΙΣ ΙΑΤΡΟΣ

Χθὲς ἀφίκετο ἐκ τῆς γενετέρας αὐτῆς Μυτιλήνης εὖθρα διέτριμεν ἐπὶ βραχὺ ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν τῆς, ἡ δεσποινὶς Εἰρήνη Ναυπλιώτου, διδάκτωρ τῆς Ιατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ἡποτιθεμένη νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν Σμύρῃ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 1919

Αρχές του Νοεμβρίου του 1918. Τεσσαράριστη χρόνια περίπου που άρχισε ο παγκόσμιος πόλεμος. Πείνα, γύμνια, εξαθλίωση σ' όλη την τουρκική επικράτεια, αποκλεισμός και αυστηρή λογοκρισία. Καμιά επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Ο κόλπος της Σμύρνης παντισμένος με νάρκες. Το λιμάνι νεκρό. Κάτι φθιριάζεται, κανείς όμως δεν υποπεύεται πως το τέλος του πολέμου πλησιάζει. Και ξάφνου ένα αγγλικό αντιτορπιλικό του τύπου Μηνύτωρ με κυβερνήτη τον πλοίαρχο Ντίξον μπαίνει στο λιμάνι. Μας φέρνει το έγγραφο της νίκης των συμμάχων και της ανακωχής.

Κατά τις αρχές του Δεκεμβρίου καταπλέει στο λιμάνι της Σμύρνης το αντιτορπιλικό μας «Λέων». Ο έθουσιασμός των Ελλήνων της Σμύρνης κορυφώνεται.

Το συνταρακτικό νέο κάνει φτερά ως τα βάθη της Μικρασίας. Η καρδιά της Ρωμιοσύνης σκίρτα. Και τότε από τις πόλεις και τα χωριά του εσωτερικού, άνθρωποι που ποτέ τους δεν είχαν ταξιδέψει, ξεκινούν για το μοναδικό τους ταξίδι. Χωρικοί θρακοφόροι με τις ποπικές τους ενδυμασίες και άστοι με τα γιορτινά τους, τα καλοσυνερωμένα κόκκινα φέσια τους, με την ανατολική εμφάνισή τους, καταφθάνουν στη Σμύρνη.

Η πρωτοχρονιά του 19 βρίσκει τη Σμύρνη πλημμυρισμένη στα γαλανά έθνια χρώματα. Ασυγκράτητος ο έθουσιασμός όταν ο κυβερνήτης Μαυρουδής, το πρωί της πρωτοχρονιάς επί κεφαλής του πληρώματος κατευθύνεται στην Αγία Φωτεινή για την δοξολογία. Ο Χρυσόστομος μόλις έχει επιστρέψει από την εξορία. Χοροστατεί. Αυτή τη φορά δεν είναι μόνο η καθιερωμένη τελετουργική ακολουθία για το νέο έτος. Είναι μυστική κατανυκτική ειχαριστία για τη νίκη των ελληνικών όπλων και ενδόμυχη θερμή έκσεία για την δική μας λευτεριά.

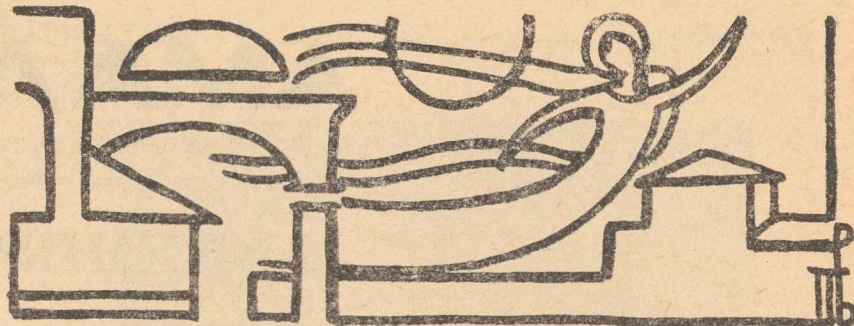
Μή ξεχνάμε πως όλο αυτό το ξεχείλισμα της χαράς, όλες αυτές οι εκδηλώσεις, γίνονται κάτω από την αγρυπνη παρακολούθησης του δυνάστη. Τι κι αν έχει γονατίσει από την πρόσφατη ήττα του; Λουφάει και παραμονεύει. Όλοι μας ξέρουμε και το τρέμουλο, πως διαθέτει άρκετη αγριότητα για να εξαπολύσει νέα δεινά στα κεφάλια μας, στα κεφάλια των άπιστων υπηκόων του. Νωπές ακόμη οι σφαγές και οι διωγμοί του 14. Ο εξανδραποδισμός και η γενοκτονία κατά την διάρκεια του πολέμου.

Μα η φρόνηση που ασφαλιστική δικλείδα δοηθά τον ραγιά κατά την μακραίωνη δουλειά του να επιδιώκει κάτω από τον συντριπτικό όγκο του άσιατη κατακτητή, τώρα τον προδίδει, τον εγκαταλείπει. Τα αισθήματά του ξεχειλίζουν. Αδύνατον να συγκρατηθεί. Του κάκου ο άγγλος αρχηγός της μοίρας των πολεμικών που βρίσκονται άγκυροβολημένα στο λιμάνι, συνιστά στους προκρίτους και τους εκπροσώπους του τύπου να κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια να περιορίσουν αυτές τις εκδηλώσεις — τις χαρακτηρίζει καθαρή τρέλλα. Έξομολογείται πως αν οι δάρβαροι επιχειρήσουν καμιά από τις ανήθικες κτηνώδεις επιθέσεις τους έναντι των άσπλων και γυναικαλαίων δεν έχει τη δύναμη να μās προστατέψει. Μα του κάκου. Ο ρομικός τάι παίζει όλα για όλα. Το μαχαίρι έχει φτάσει στο κόκκαλο. Το καλύτερο που έχει να κάνει ο άγγλος πλοίαρχος είναι να στείλει μήνυμα στ' άπεινά του, που τώρα πανίσχυροι νικητές ρυθμίζουν τις τύχες των λαών, πως έδω, σπαραγμένη από τα νύχια ενός ανήμερου θηριού, χτυπά η ελληνική καρδιά της Ίωνίας, στενάζει αλυσσοδεμένη η Ίωνία και περιμένει την λευτεριά της.

Όλον αυτό τον καιρό η Σμύρνη ζή σε κατάσταση πυρετού. Και ενώ η ήγερτική μας τάξη παρακολουθεί με δέος τους αγώνες του Έλευθερίου Βενιζέλου στη διάσωση της Βιρήνης για τα δίκαια των υποδούλων και τολμά να έλπιζει, ο λαός με τη διαίσθησή του συλλαμβάνει μηνύματα κι' άρκαγεύει τα πέλαγα και τραγουδά και εψάλλει:

Βοήθα Παναγιά μας και κάνε μας καιρό
να φτάσουν τα βαπόρια σ' της Σμύρνης το γαλιό.
Προσμένει το θαύμα. Και το θαύμα θα γίνει. Και θα συγκλονίσει όλους τους Έλληνες και θ' αναφωτώσει τις ελπίδες όλων των υποδούλων από τη Βασιλεύουσα και τις ακτές του Πόντου ως τα παράλια της Κύπρου. Και τα στήθη θα γεμίσουν από περιφάνεια για την εθνική δόξα. Και η χαρά α μ ε τ ρ η θα πλημμυρίσει τις καρδιές μας.

Μα οι θεοί δεν συγχωρούν στους ανθρώπους την άμετρη χαρά. Ας σταματήσουμε όμως έδω τις αναμνήσεις μας στις ώρες, τις μεγάλες, τις εθυσιασμένες μέρες της Σμύρνης. Τις ημέρες του θρόλου που φέρνει η ανατολή του 1919. Είναι η χρονιά που ανεξίτηλη μένει στην ένδοξη ιστορία της Ίωνίας. Είναι η χρονιά που αρχίζει το Μικρασιατικό Έπος.

Την παραμονή των Χριστουγέννων αναστατο το σπίτι. Από το απόγευμα αρχίζανε τα λουσίματα κι η καθαριότητα μικρών και μεγάλων. Θα μεταλαβαίναμε του Χριστού τη μέρα που ξημέρωνε, γι' αυτό ήπρεπε να γίνει «ειδική» καθαριότητα. «Σώμα και ψυχή», έπαναλλάζανε η μητέρα σαν φέρναμε αντίρρηση. Λοδομο, χτένισμα με το φιλό χτένι, κόψιμο τα νύχια σύρριζα και να μπουν τα παστρικά μασκαμυρισμένα απορρόρυχα. Νηστεία μās κρατούσε όλη τη σαρακοστή από κρέας και φάρι, αλλά τριήμερο μās ήκανε σκέτο νερό βραστο.

Αφού γινότανε η «γενική καθαριότητα» στο σώμα, φώναζε έναν — έναν χωριστά και τον ήλκιε στην κρεβατοκάμαρα.

— Τώρα και τάλλα σου «χρέη» παιδί μου ήλεγε σοβαρή. Ξέρεις, μεγάλωσες πιά, δεν είναι ανάγκη να σου τα πώ.

Αυτά ήτανε τα χρέη της ψυχής. Ήπρεπε να ποήμε το «πιστεύω», το «πάτερ ήμιών» τρεις φορές και να κάνουμε δέκα μετάνοιες μπροστά στα εικονίσματα. Αφού τελειώνανε κι' αυτά τα χρέη, πέρανε γραμμή τους μεγάλους για το χειροφίλημα.

— Πρώτα τον παπουλή σου και μετάνοια μή ξεχάσεις, άρμήνευε συχνά η μητέρα με άνησυχία.

Πάντα τα Χριστούγεννα, από την παραμονή, έρχόντανε ο παπουλής από τον Μπουρνόδα, να περάσει τη «καλή» μέρα μαζί μās. Αυτό γινότανε κάθε χρόνο από τον καιρό που πέθανε η νεή μας. «Άπλιον, θυμώμαι, το γέρικο ροζιασμένο χέρι του με συγκίνηση κι εμείς το φιλούσαμε με σεβασμό, κάνοντας μπροστά του μιά βαθειά μετάνοια. Το ίδιο γινότανε και στον πατέρα και στη μητέρα και στ' όσους θεούς και θείες βρισκόντουσαν στο σπίτι. Ποτέ όμως δεν ξεχνούσε να μās στείλει, από νωρίς, στη νονά μας να πάρουμε συγκώρηση. Από πολύ μικρά μās ήπρεπε από το χεράκι και μās πήγαινε η Ίδια. Άμα μεγάλώσαμε πηγαίναμε με προθυμία μόνοι. Είχε όμως και μιά άλλη χαρά η «συγκώρηση». Γιατί η νονά μας ήταν ευκατάστατη και πολύ κουβαρντού. Πάντα μετά το χειροφίλημα και τη συγκώρηση μās ήβαζε στη τζέπη κάμποσα μεταλλίνα.

— Ν' άνιψτε κερύ αύριο που θα μεταλάβετε, μās ήλεγε, φιλώντας μας σταυρωτά.

Οι μέρες από τα Χριστούγεννα ίσαμε του Άγιου — Βασιλείου ήτανε σωστό αναστάσιμα για μεγάλους και μικρούς στην άξέχαστη πατρίδα. Τα Σχολεία κλειστά και τα σπίτια όλο έτοιμασίες.

Τη θυμώμαι τη μητέρα μας τέτοιες μέρες, πάντα ανασκουμπωμένη να μπαίνει και να βγαίνει κι' όλο να μουρμουρίζει για κάτι. Άμα ήμαστε μικρά μπερδεύαμε στα ποδάκια της κι' ήτανε αδύνατο να περάσει μέρα που να μιά μās καταχερίσει...

(Από το βιβλίο της Καλ. Κολιοπούλου — Γρίβα «Κληρονομιά»)

Όμως αν χάθηκαν οι πατρίδες της δικής μας τραγικής γενιάς, η ρημαγμένη ζωή μας, όσων απομείναμε από την μεγάλη σφαγή, ξανάνθισε και συνεχίζεται έδω και μισόν αιώνα στον έλευθερο ελληνικό χώρο.

Παλιές πολιτείες αναγεννήθηκαν με την παρουσία μας. Κι' εμείς με το μόχθο μας και το ακατάβλητο θάρρος μας σ' εκείνα τα πρώτα φοβερά χρόνια της προσφυγιάς, δρθώσαμε καινούργιες πολιτείες.

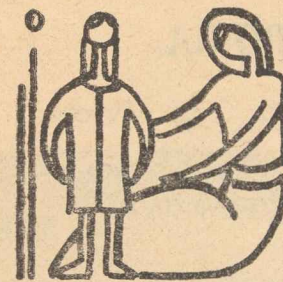
Νέα Σμύρνη, Νέα Ίωνία, Νέα Μαγνησία, Νέα Φιλαδέλφεια, Νέα... , Νέα... , Νέα... πολιτείες νέες σ' όλκληρη την Ελλάδα. Η κάθε μιά απ' αυτές και όλες μαζί είναι ζωντανή μνήμη της αγαπημένης Μικρασιατικής μας γής. Είναι ακόμη οι πατρίδες των παιδιών και των εγγονών μας.

Έκείνο που θέλουμε απ' αυτούς είναι να μιά ξεχάσουν ποτέ τις ρίζες τους. Γιατί εμείς παραβλδοντάς τους τη συντάλη, με την βαθειά μας πίστη στην ελληνική διάρκεια, διατηρούμε βεβαιότητα την ελπίδα πως κάποτε, κάποια από τις γενιές των απογόνων μας, έστω και στο μακρινό μέλλον, θα άξιωθώ να ξαναούρει τις χαμένες μας πατρίδες.

(Αποσπάσματα από την όμιλία της κ. Μαρίας Καρατζοπούλου, τ. Συμβόλου της Ένώσεως, στην Βασιλοπρωτιά μας του 1975).

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Το δέντρο των Χριστουγέννων δεν ήτανε ένα έθιμο της ορθόδοξης κοινότητας. Το θεωρούσαν έθιμο μονάχα των Δυτικών. Χαρά τους χριστουγεννιάτικη είχαν την εκκλησία τα Ρωμάνια της Σμύρνης.

Μ' όλο που ήταν στα χρόνια μας, έλευθερο πιά το παίζιμο της καμπάνας, εν τούτοις, από έθιμο, πάλι θα γύριζεν ο ζαγκότης (1), στους δρόμους. Και θα χτυπούσε με δύναμη τα χτυπητήρια στις εθιορτες για να ξυπνήσουν οι χριστιανοί και να πάνε στη λειτουργία.

Ποτέ τα Ρωμάνια δεν είδανε το ζαγκότη με τα ίδια τα μάτια τους. Νυσταγμένα όπως ήτανε, φαντάζονταν πως εκείνα τα χερούλια τα μπρούτζινα, τα κρεμασμένα στις πόρτες, θάμα της Γέννησης, ζωντανεύανε σαν τέτοια μέρα και χτυπούσανε μόνα τους. Ίσως γι' αυτό να τα γυάλιζαν αποβραδύς οι μητέρες επί ώρες δάκαρες...

Άνημερα Πρωτοχρονιά, μεγάλη μέρα του χρόνου, η εκκλησία απόβελνε. Κρατούσανε οι πατεράδες λειτουργημένο το ρόδι και τα σπαζαν επάνω στο κατόφι της εθιορτας. Το κατεβάζανε αποβραδύς για να τόχουνε έτοιμο. Απ' την ήμερα της Ύψωσης (2), 14 του Σεπτέμβρη, βρίσκονταν κρεμασμένο το ρόδι στα Εικονίσματα. Εκεί κοντά στον Άγιασμό, στα Βάγια και στ' Άγιολούδα. Σαν τόσπαζεν ο πατέρας τα Ρωμάνια έσκύδανε και μαζεύανε τα κοινά του και τα σκορπίζανε στα δωμάτια, σύμβολο άφθονίας.

Μετά, παρακάθονταν στο τραπέζι της Πίττας (3) και ο πατέρας ταμάχιζε. Το πρώτο κομμάτι το μελετούσε του Χριστού, το δεύτερο της Παρθένας, το τρίτο τ' Άϊδασιλή, που ήταν της μέρας ο άγιος, το τέταρτο του σπητιού. Κ έπειτα έκοβε με τη σειρά για όλη την οικογένεια.

Βυζαντινό έθιμο, η Πίττα είχε στο κέντρο της το Δικέφαλο Άετο και γύρω απ' το Δικέφαλο πλουμίδια διάφορα, Μαϊνάνδρους και πουλιά και στεφάνια από δαφνόκλαδα και από κρένα της Παναγίας.

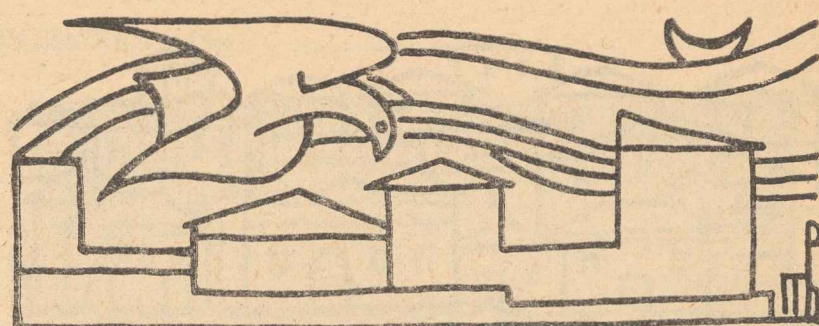
Κατόπι μοιράζονταν τα πρωτοχρονιάτικα δώρα. Οι γυναίκες στολίζονταν με τα καλά τους στολίδια για να δεχτούνε τον κόσμο τους. Γι' αυτό το λόγο δεν έδιναν οι γυναίκες από τα σπήτια τους τη πρώτη μέρα του χρόνου. Μα υπήρχε και η πρόληψη πως ήτανε κακοπόδαρες και δε θα τις δέχονταν κάθε οικογένεια, καθώς δε δέχονταν και τους γιατρούς και τους άντρες που είχαν χηρέψει μέσα σ' εκείνο το χρόνο. Στην κατώτερη τάξη είχε έθιμο οι γυναίκες να βγαίνουνε τη δεύτερη μέρα του χρόνου για έκδρομές και επισκέψεις. «Είχανε το έλευθερο» να τραγουδήσουνε, να χορέψουνε και να μεθύσουνε άκρη. «Το καλούσαν η μέρα». Με τη σφή τούτη φράση παίρνανε πάντοτε άδεια απ' την καλή τους συνείδηση.

(Από το βιβλίο της κ. Όλγας Βατίδου, «Ρωμάνια και παλιά Σμύρνη»)

(1) Άνθρωπος της εκκλησίας άποσταλμένος να ξυπνήσει τους Χριστιανούς για τη λειτουργία. Σε άλλες πόλεις της Μικρασίας δεν έχτυπούσε ο ζαγκότης τις πόρτες αλλά έφώναζε καθώς ο τελός. Σε πολλά μέρη το έθιμο το είχαν και οι Έθραϊοι. Στην Ήπειρο το διατήρησαν και μετά ακόμα την ελληνική κατάκτηση. Εγύριζεν ο κράχτης στους δρόμους και έφώναζε «ώρα για τη Συναγωγή».

(2) Της Ύψωσης του Σταυρού, πρωτοέκοφταν στη Σμύρνη τα ρόδια. Εγίνονταν μάλιστα Άγιασμός και έορτή στην τοποθεσία Μπουρνάμπου όπου ήσαν δάση από ροδιές και ποτάμια από νερά τρέχοντα.

(3) Την Πίττα στη Σμύρνη, τα περισσότερα σπήτια την έκοφταν μετά τη λειτουργία. Το έθιμο έκρατούσαν απ' τους καιρούς της τρομοκρατίας όποτε τα ξεχυτήρια ήτανε άπαγορευμένα.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΚΟΥΚΛΟΥΤΖΑ

Ήταν η πιο σημαντική γιορτή ύστερ' απ' το Πάσχα. Και την έδωζαν στη σειρά αυτή όχι σά γιορτή του Άϊ Βασίλη, αλλά σαν πρώτη του χρόνου.

Βέβαια η πρωτοχρονιά ήταν γιορτή για όλους. Μα πιότερο ήταν γιορτή για τα Παιδιά. Τους μπουναμάδες τους, την παραμονή της πρωτοχρονιάς τους παίρνανε και καμιά φορά και άνημερα. Καινούργια ρούχα, παπούτσια κλπ. τότε τα φορούσαν για να δάξουν καινούργια όλο το χρόνο.

Την παραμονή, πήγαιναν τα Παιδιά σε γνωστά τους σπίτια και σε καφενεία — μπακάλικά — κι έλεγαν τον Άϊ Βασίλη.

Το ρεπερτόριο για τα κάλαντα της πρωτοχρονιάς ήταν άρκετά πλούσιο. Κι η κάθε παρέα, είτε μονιμένο άτομο φρόντιζε να πεί, όσα το δυνατό πιο άσυνείθιστα κάλαντα, για να κάνουν πιότερη έντυπωση κι εξασφαλίσουν και καλύτερη άμοιδή — δώρα.

Τη μέρα της πρωτοχρονιάς μόνο η χωρωδιά της «Φιλομουσίας» (1) έλεγε τα κάλαντα κι οι εισπράξεις πήγαιναν για το χτίσιμο κι άργότερα τη συμπλήρωση των άναγκών του καινούργιου σχολείου.

Ο Όδυσ. Βλαντής με ξεχωριστή συγκίνηση αναφέρει την προθυμία των Γυναικών του Χωριού να προσφέρουν στο κοιντό της Χωρωδίας τη συνδρομή τους, όπως και την περιποίηση των μελών της με πιστά και γλυκά.

Να τί τραγουδούσε η χωρωδιά της Φιλομουσίας:
«Τ' άνη π' άνοιξαν κι έφέτος σ' της καρδιάς μας μιά γωνιά
φέρουμε σε Σας μ' εύχολες στην τρελή πρωτοχρονιά
μέσ' στο σπίτι Σας που λάμπει, τέτοια μέρα η γιορτή
του Μεγάλου Βασιλείου νόν' η χάρη σκορπιστή.
Με χαρά Σας τραγουδούμε και μ' έλευθερη καρδιά
της καλής Φιλομουσίας τα περήφανα Παιδιά.
Έμπρός Παιδιά Έμπρός ίδου Παιδιά, ίδου καιρός
Δεύτε με ζήλο περισό ως θασώται των Μουσών
προσφέρατε τον όβολδν ύπέρ των νέων μας σχολών».

Θ' άναφέρω μιά πολλή συγκινητική χειρονομία Κουκλουτζαλή, σε μιά τέτοια περίπτωση. Τον παρατήρη ο έθουσιασμός απ' το σκοπό που λέγονταν τα κάλαντα κι άδειασε το περιεχόμενο της παραδοσιακούλας του μέσα στο κοινό. Είναι άγνωστο πόσα χρήματα περιείχε. Μα εκείνο που 'χει σημασία και συγκινεί είναι πως αυτές όσα χρήματα είχε εκείνη τη στιγμή τα πρόσφερε όλα.

Στα σπίτια δεν είχε χαρτοπαζία σαν έθιμο για τη μέρα αυτή. Το να παίζουμε λίγο για το καλό, ήταν φρούτο άνυπαρκτο στον Τόπο κι όπως φαίνεται ξεκίνησε απ' εκεί που υπήρχαν πιότεροι κατεργαράδες.

Την πρώτη του χρόνου το μεσημέρι, κόδαν την Πίττα σε κάθε σπίτι. Η Ιεραρχία στα κομμάτια ήταν: Άϊ Βασίλης, σπίτι, Πατέρας, Μητέρα και τα Παιδιά κατά ηλικία.

Το ενδιαφέρον για την Πίττα ήταν ζωφό, γιατί έδωζαν μέσα και κάποιο νόμισμα, ανάλογα με τις οικονομικές δυνατότητες της οικογένειας. Άλλά εκτός από την άξία του νομίσματος, υπήρχε κι η ικανοποίηση του τυχερού που το έβρισκε.

Τα σπίτια έπαιρναν την πιο χαρούμενη όψη για να χουν, την ίδια εμφάνιση όλο το χρόνο.

Οι επισκέψεις μόνο απ' τους άντρες έπαιρναν ένα καθολικό χαρακτήρα. Επισκέπταναν, όχι μόνο τα γνωστά τους σπίτια, κάτι που γινόνταν στις δομαστικές γιορτές, αλλά και τα άγνωστα. Κι η περιποίηση απ' την οικοδέσποινα ήταν άπλόγηρη και φιλική, προς όλους γνωστούς κι άγνωστους σημαίνοντες κι άσημους.

(Από το βιβλίο του Γ. Χιωτάκη «Τό χωριό μου ο Κουκλουτζάς»)

(1) Το φιλεκαπιδευτικό σωματείο «Η Φιλομουσία» ίδρύθηκε το 1907 κι η συμβολή του στην άνεγερση του καινούργιου Σχολείου ήταν μεγάλη.

ΠΑΛΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Πρωτοχρονιά στη Σμύρνη μας... Χαιρόντανε μαζί με μάς και οι Τούρκοι.

Μαζί με τὰ ἄδολα νερὰ κρουστάλλιαζαν, ὠμόρφαιναν καὶ οἱ θοῦρκοι.

Χίλιων λογίων ἀνατολὲς χαράζανε σ' ἐκεῖνα τὰ σοκάκια...

Φέγγανε στολισμένα σὰν πλουσιόπαιδα καὶ τὰ φτωχάκια...

Σὰν τέτοια μέρα, εὐχόμεσταν καὶ ἐλπίζαμε...

Κ' ἦταν ἡ εὐχὴ κι' ἡ ἐλπίδα:

νάδινε ὁ Θεὸς νὰ μάς ἐρχότανε

ἡ λευτεριά... τὸ δῶρο ἀπ' τὴν Πατρίδα!

Καὶ μόνο πού τὸ εὐχόμεσταν ἀνθίζανε

τὰ ἀκάνθινα στεφάνια

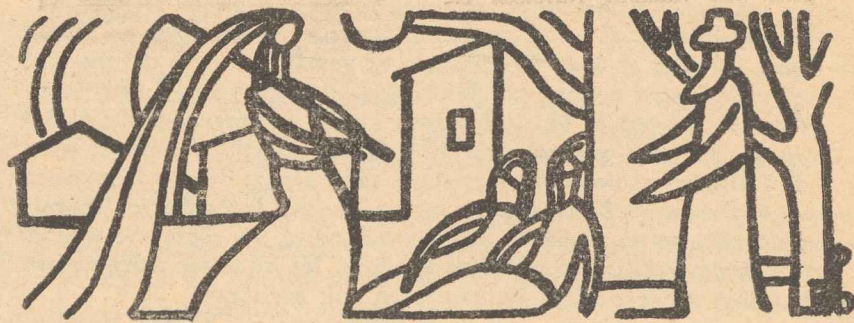
καὶ ἱσκιώνανε στὰ σκλαβωμένα μέτωπα τὴν περηφάνια.

Τὴν περηφάνια πού ἦρθε μέρα καὶ ἔγινεν

Ἑλληνικὴ κορώνα,

πάνω ἀπ' τὰ μάτια, πού ἦταν νὰ θρηνήσουνε μιὰν ἄλλη Σιώνα.

(Ὁλγας Βατίδου «Ἀπὸ Γῆς»)

ΙΔΙΕΤΕΡΕΣ ΕΥΧΕΣ

Στις Εὐγενίες, τίς Ἀναστασίες, τίς Χρηστίνας καὶ τοὺς Χρήστους, τοὺς Μανώληδες καὶ τοὺς Στέφανους, τίς Βασιλικὲς καὶ τοὺς Βασίληδες, τίς Φανές, τίς Φωτούλες, τοὺς Φώτηδες καὶ τοὺς Φάνηδες, τοὺς Γιάννηδες καὶ τοὺς Πρόδρομους.

Ἡ εἰκονογράφηση τῶν γιορταστικῶν μας σελίδων εἶναι τοῦ Πάνου Βαλσαμάκη, ἀπὸ τὸ τελευταῖο βιβλίο του «Πολιτεία δίχως Κάστρα».

ΠΕΝΘΗ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως Σμυρναίων συνελθὼν ἐκτάκτως τὴν 30 Νοεμβρίου 1979 ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Σμυρναίου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Γεωργίου Χαρ. Ἰωακείμογλου

ἀποφασίζῃ

Νὰ ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν του εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως.

Νὰ σταλῶσι συλλυπητήρια γράμματα εἰς τοὺς οἰκείους του.

Νὰ διατεθῇ ἀντὶ στεφάνου τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων (3.000) ὑπὲρ ἀνεγέρσεως μνημείου τῶν Χαμένων Πατρίδων εἰς Καλαμαριάν Θεσσαλονίκης.

Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὼν ψήφισμα διὰ τῆς Ἐφημερίδος «Μικρασιατικὴ Ἠχώ».

Ὁ Πρόεδρος
Κίμων Παυλίδης
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Παν. Βεζυργιάννης

Πέθανε τὴν Τρίτῃ 13 - 11 - 79 στὴς 7 μ. μ. ὁ κορυφαῖος Ἑλληνας χρονογράφος, δημοσιογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Δημήτρης Ψαθᾶς.

Ὁ Δημήτρης Ψαθᾶς γεννήθηκε στὴν Τραπεζοῦντα τοῦ Πόντου τὸ 1907. Προφυγικόπουλο ἔφθασε στὴν Ἀθήνα τὸ 1922, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν.

Ἕνας πνευματικὸς ἄνθρωπος ἔφυγε. Τὸ κενὸ πού μάς ἄφησε δύσκολα δὲ συμπληρωθεῖ. Εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι κάθε μεγάλος πού φεύγει ἀραιώνει τίς ἀνθρώπινες τάξεις.

Στις 25 Νοεμβρίου 1979 πέθανε καὶ κηδετῆκε τὴν ἐπομένη ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Χρήστος Ἀγγελομάντης ἀπὸ τὴν Σμύρνη, μέλος τῆς Ἑνώσεως Σμυρναίων.

Γεννήθηκε τὸ 1903 στὴ Σμύρνη καὶ ἀσχολήθηκε ἀπὸ πολὺ νέος μετὰ τὰ γράμματα καὶ τὴ δημοσιογραφία. Διατέλεσε ἀρχισυντάκτης τῶν ἐφημερίδων «Σκρίπ», «Ἀκρόπολις», «Νέα Ἡμέρα», «Νέα Ἑλλάς» καὶ «Ἑστία». Παράλληλα ἀσχολήθηκε μετὰ τὴν λογοτεχνία, τὸ θέατρο καὶ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα. Μεταξὺ τῶν ἔργων του εἶναι καὶ τὸ γνωστὸ «Χρονικὸ μεγάλῃς τραγῳδίας» τὸ ὁποῖο ἔλαβε τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἑπαιθλο Ἀναστασιάδης τῆς Ἑνώσεως Σμυρναίων. Ἦταν ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του καὶ ὅλους ὅσους τὸν γινώρισαν.

Ἡ ἔνταση Σμυρναίων, τῆς ὁποίας ὁ ἐκλιπὼν ἦταν ἐπιλεκτὸ μέλος, αἰσθάνεται βαθεῖα θλίψη γιὰ τὴν ἀπώλεια του καὶ ἀπευθύνει τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια τῆς πρὸς τοὺς δικούς του.

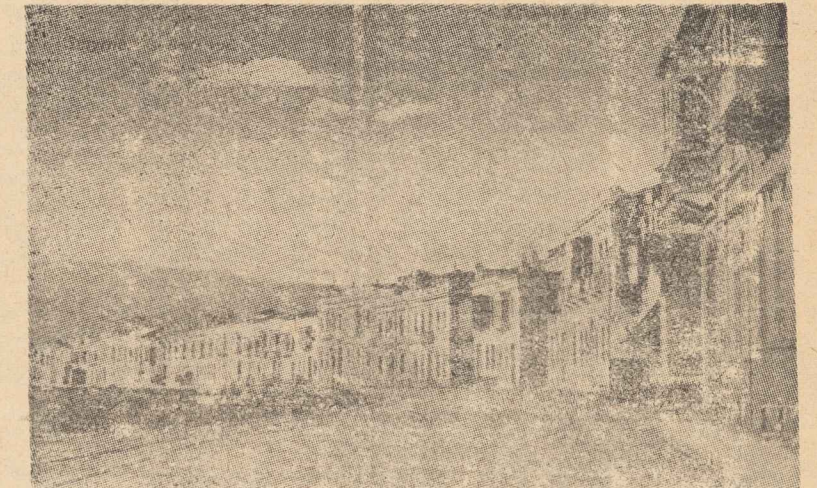

Τὸν περασμένο Ὀκτώβριον πέθανε στὴν Φλώρινα ἩΠΛ, ἡ ἑνία Μανούσα τὸ γένος Κονταξοπούλου,

τῶν μεγάλων καπνεμπόρων Σμύρνης καὶ Ν. Ὑόρκης. Σύζυγος τοῦ Βάσου Μανούσου οἰκονομολόγου, γιου τοῦ Σμυρναίου τραπεζίτου Μιχ. Μανούσου καὶ νύφης τοῦ ἐπιλεκτοῦ μέλους μας Κας Ἑλῆς Πολίτου - Μανούσου.

Τὸν περασμένο Νοέμβριον πέθανε ὁ Βάσος Ἀγαθάγγελος ἔμπορος ἀπὸ τὸ Κορδελιό, γιὸς τοῦ πρωτοκόλλη Γιάνη Ἀγαθαγγέλου,

καὶ σύζυγος τῆς κυρίας Λιλῆς τοῦ γένος Δημητράκη Βεινόγλου. Τὴ γυναῖκα του (μέλος τῆς Ἑνώσεως μας) τὴν κόρη του Βάννα Ἀγιοπετρίτη καὶ τὰ δύο του θαυμάσια ἀγόρια Γιάννη καὶ Κώστα, θερμὰ συλλυπούμεθα.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗ

Συμπληρώνονται τρία χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μοναδικοῦ σμυρναϊοῦ συγγραφέα ἀξιόλογων ἔργων πού ξεπερνοῦν τὰ πενήντα, Λογοτέχνη καὶ ἱστορικοῦ, τοῦ ἀλησμόνητου καὶ ἀριστοῦ φίλου μας ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗ. Πρέπει νὰ ἐπαναληφθεῖ καὶ νὰ τονισθεῖ μάλιστα ὅτι, ὁ ἀλόκληρος ὁ Μικρασιατικὸς καὶ ἰδίως ὁ Σμυρναϊκὸς κόσμος, πού γνώρισε τὸ μοναδικὸ δάρδο τῆς ἱωνικῆς πρωτεύουσας καὶ γενικώτερα ὁ ξεριζωμένος Ἑλληνισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου, τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, θρήνησε γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἐνάρετου καὶ ἐπιλεκτοῦ τέκνου τῆς Σμύρνης, πού τίμησε μετὰ τὴν μακρά, γόνιμη καὶ λαμπρὴ σταδιοδρομία του, ὅχι μόνο τὴ γενετήριά του, τὴν ὡραία νύμφη τῆς Ἰωνίας, τὸν Ἑλληνισμό τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀθάνατὴν μητέρα μας Ἑλλάδα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Προφυγικῆς Ὀργανώσεως «Ἑθνικὴ Μνημοσύνη», τῆς ὁποίας ὁ πῆρες Πρόεδρος ὁ ἀλησμόνητος ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ διακηρύσσει ὅτι, ἡ μνήμη του θὰ παραμείνει στὴν ψυχὴ μας καὶ θὰ ἀποτελεῖ πάντοτε ἀξιόλογο φάρο ὑπερηφάνειας καὶ ἐμπνεύσεως.

Ὁ ἐκλιπὼν διετέλεσε ἐπίσης ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Σμυρναίων καὶ Πρόεδρος τῆς Ριζαρίου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

Χρ. Α. Θεοδωρίδης, ἱατρὸς Γεν. Γραμματεὺς τῆς Προφυγικῆς Ὀργανώσεως «Ἑθνικὴ Μνημοσύνη»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΣΤΑ ΛΥΚΕΙΑ ΟΜΗΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ

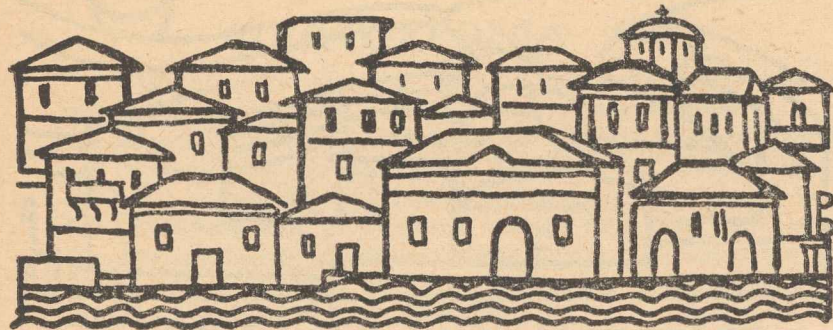
Καὶ ἐφέτος, ὥπως κάθε χρόνο, ὁ Μορφωτικὸς Σύλλογος Ὀμηρεϊδῶν - Κεντρικῶν Σμύρνης ἐβράβευσεν μετὰ δύο δόχρυσα μετὰλλια τίς καλύτερες ἀπόφοιτες τῶν Λυκείων τῆς Νέας Σμύρνης ΟΜΗΡΕΙΟΥ καὶ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ.

Ἡ ἀπόφοιτος τοῦ Ὀμηρείου «Ἑλλη Γεωργιάδου κέρδισε τὸ χρυσοῦ ἑπαιθλο ΕΛΕΝΗΣ ΛΟΥΪΖΟΥ (διευθύντριας τοῦ Ὀμηρείου στὴν Σμύρνη) καὶ ἡ ἀπόφοιτος τοῦ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ Ἑλένη Ροδίτου, τὸ χρυσοῦ ἑπαιθλο ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΔΟΥΚΑ (διευθύντριας τοῦ Κεντρικοῦ στὴ Σμύρνη). Καὶ τὰ δύο χρυσὰ μετὰλλια εἶναι προσφορά τῆς ΛΗΔΑΣ ΑΡΩΝΗ, πού τιμᾷ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν πατρίδα τῶν γονιῶν της, καὶ τὰ σχολεῖά της, ὅπου δίδαξε ὁ πατέρας της Κωνστ. Ἀρώνης καὶ ὅπου ἐφοίτησε ἡ μητέρα της Ἡρώ Ἀρώνη, ἡ ἰδρυτριά τοῦ Συλλόγου Ὀμηρεϊδῶν - Κεντρικῶν Σμύρνης.

«ΠΕΡΑΓΜΕΝΑ»

Ὁ Σύλλογος τῶν Περγαμητῶν «Ὁ Ἀτταλὸς», ἐτύπωσε τὰ «Περαγμένα» τῆς περιόδου 19 Ἰουνίου 1975 — 31 Δεκεμβρίου 1978. Στις 72 σελίδες ἀναφέρονται ἡ πλοῦσα δραστηριότητα τοῦ σωματείου μετὰ κείμενα, φωτογραφίες καὶ ὁμιλίες ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις μετὰ οἰκονομικοὺς ἀπολογισμοὺς καὶ τὸ ἱστορικὸ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μνημείου πού κατασκεύασαν ἀπὸ τὸν ὁδολό τους οἱ Περγαμηνοὶ τιμώντας τὴν μνήμη τῶν σφαγιασθέντων συμπατριωτῶν τους. Ἀκόμη στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ, τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς Περγάμου, μητροπόλεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν τῆς Μικρασίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μία ἐκδοὺς πού ἐρχεται νὰ προσθεῖ σὲ τὸ ἐνεργητικὸ τοῦ συλλόγου.

Κ. Τρίκατς (Ἀναδημοσίευση)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΑΪΒΑΛΙ

Ἀρχιμηνιὰ καὶ ἀρχιχροινὰ καὶ ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος. Πολὺ νωρὶς ξεκινούσανε γιὰ τὴν Ἑκκλησίαν τὴν Πολιτεία κάθε Πρωτοχρονιά. Ν' ἀκούσουνε τὴ φημισμένη Λειτουργία τῆς Ὁρθοδόξιας.

«Σοὺ τὴν φωνὴν ἔδει παρῆναι, Βασίλειε...».

Στὸ γυρισμὸ γινότανε τὸ ποδαρικό καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φαμελιάς ἔσπαγε τὸ ρόδι, νὰ σκορπίσουνε τὰ κόκκινα σπέρμα, νὰ πληθαίνει τὸ γούρι καὶ οἱ σοδεῖες. Ἀνάδανε τὸ καντῆλι μετὰ τὸ φῶς πού φέρνανε ἀπὸ τ' Ἅγιο Βῆμα, νὰ φωτιστεῖ τὸ σπιτικό, νὰ φύγουνε τὰ ξέρματα.

Στεργὰ πιάνανε θέση δλόφυρα στὸ μεγάλο τραπέζι νὰ γευτοῦνε τὸ γιορτινὸ φαγητό, τὰ σπιτικά ζαχαρωτὰ καὶ τὰ λογῆς γλυκίσματα.

Ἡ πόρτα τῆς κάθε κατοικίας ἀπόμεινε ὀρθάνοιχτη. Ὡς τὸ θραβινὸ. Οἱ ἄντρες, μετὰ τὸ γιορτινὸ τους, γυρνοῦσανε τίς γειτονιὰς νὰ εὐχηθοῦνε τὴν καλὴν χρονιά, σὲ φτωχοὺς καὶ πλουσίους, χωρὶς διάκριση καὶ χωρὶς προτίμηση. Παίρνανε καὶ τ' ἀρσενικά τους καὶ εἶχε γίνει συνήθεια στὸν τόπο. Κι ὁ κόσμος τὴ χαιρότανε ξεχωριστὰ τὴ μέρα τούτη.

Στὸ κάθε σπιτί γινότανε τὸ τραταμέντο μετὰ τὸν ἀσημένιου δίσκου, τοὺς φωκάδες καὶ τίς τσουκαριέρες. Καὶ τὰ κολονάτα κρυστάλλινα πατήρια. Ἡ κάθε μὴ νικοκυρὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσει τὰ παινέματα γιὰ τὰ γλυκὰ της. Τὴ μαστοριά της καὶ τὴν ἀξιοσύνη της. Σερβίριζαν οἱ κοπέλες, καὶ ὅπου εἶχανε παρακόρες τίς στολίζανε μετὰ κάτασπρες ποδιές, κολλαριστές, μετὰ ντυντελῶματα καὶ μετὰ πλισέδες.

Στις ἀπλωτὲς σάλες σ' ἀρχοντικά, στρογγυλὰ μπρούτζινα μαγκάλια μετὰ τίς κρεμαστὲς πιάστρες, τὰ πλουμιὰ καὶ τὰ χυτὰ στολίδια, ζεσταίνανε τὸν ἀέρα. Ρίχνανε πολλὲς φορὲς καὶ μυριστικά πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα, νὰ γλυκάνει τὸ σπιτί, νὰ γεύει εὐχάριστο καὶ γιορτινὸ.

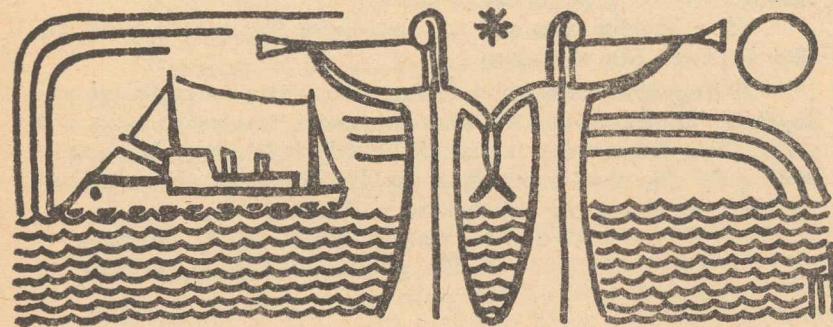
Ὡστόσο κάνανε δόλτα νὰ χαιρετίσουνε καὶ οἱ Ἀρχές. Ὁ Μουαδίνης καὶ ὁ Καντής. Νὰ εὐχηθοῦνε καὶ νὰ ποῦνε τὸν καλὸ τους λόγο. Κι ἂς ἦσαν ψεύτικος. Ὅμως καὶ οἱ δικοὶ μας κάνανε βίζιντες τὸ Ραμαζάνι, νὰ ποῦνε τὰ χρόνια τὰ πολλὰ στοὺς Ὀσμανλήδες, νὰ πολυχρονίσουνε καὶ νὰ προκόψουνε. Μ' ὅλο πὺ δὲν προκόβανε ποτέ.

Ἐπίσημη, καὶ μετὰ πολλὴ ἐπιβλητικότητα, στεκότανε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ τοῦ Δεσπότη.

Πορεύονταν τρία δέματα ἔμπρὸς ὁ Καδᾶσης μετὰ τὴ μαύρη ράβδο του μετὰ τὸ ἀσημένιου ἀστραφτερὸ πόμολο. Στεκότανε ὕστερα νὰ περάσει ὁ πομπηνάρχης καὶ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ καὶ εἶχε πάντα τὴν ἔγνοια του.

Τελευταῖος ἐρχότανε ὁ Πρόξενος μετὰ τὸ φουστανελὰ, φύλακα καὶ προστατὴ, στὸ πλάι του. Δὲ χορταίνανε τὰ μάτια μας νὰ τὸν κοιτᾶνε, στολισμένο, μετὰ τὴν πολικαρία του κορμοστασιά, καμιαρωτὸ, στήθεθ καὶ σέβλτο. Ὁ Πρόξενος ἦτανε γιὰ μάς ἡ Ἑλλάδα δλόκηρη. Μᾶς φαινότανε σὺν πρόσωπο μαγικὸ καὶ πὺς τὰ καμώματά του ἔπρεπε νὰ ἔχει θαυματουργὰ καὶ ἀσυνήιστα.

Π. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Προς την Κυρία Ίωάννα Τσάτσου απευθύναμε την ακόλουθη πρόσκληση για το κόψιμο της πίττας

Σεβαστή Κυρία,

Κοινή Μητέρα, ή Ίωνία, πεφιλημένη και άκριβή, μάς προσκαλεί πάντα στο τραπέζι της. Πάντα σε προδότηριον Ἀγάπης, σε λίχνευμα Χαράς.

Ἔτσι ή «Ἐνωση Σμυρναίων» με τή φωνή τής γενναίας πατρίδας θέλει νά μάς συγκεντρώσει καί πάλι, διοργανώνοντας γιά τή Δευτέρα 21 Ἰανουαρίου 1980, στό ξενοδοχείο τής «Μεγάλης Βρετανίας» στίς 6 τὸ ἀπόγευμα, συναγωγή ἀναδρομής, λειτουργία ἀναπόλησης.

Θά κόψουμε τή χρονιάτικη βασιλόπιττα, θά γευτοῦμε τὰ ἀετουδά-

κια καί τὰ φοινίκια. Ἀνθόνερο θά μπουσκιουντίσει τήν ἀναδρομή.

Τιμείστε μας, δίνοντας τὸ κομμάτι τής χαράς, Σεῖς, ἀντίδωρο στὰ χέρια τῶν μνημόνων τής χαμένης πατρίδας.

Τή γιορτή μας κλήθηκαν καί θά τιμήσουν οἱ πρόκριτοι, ἀπὸ Μικρασιατική ρίζα, βουλευτές καί ἡγέτες τοῦ παντοῖου μας χώρου.

Σμυρνιοὶ ἀπὸ γενιά, καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου μας, θά ἐνδυναμώσουν τήν πανηγυριώτικη ὥρα.

Σᾶς περιμένουμε!

Με πάσα τιμή
ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Διαμαρτυρία τῆς Ἐνώσεως πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ καί πρὸς τὴν ΕΡΤ καί τὴν YENED

Ἀθήνα 22 Ὀκτωβρίου 1979

Μᾶς κατηγγέλθη — καί εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσωμε — ὅτι στὰ ραδιοφωνικά σας δελτία ἀναζητήσεων ἀναφέρετε ἑλληνικώτατες πόλεις τῆς Μικρασίας, με τὴν προσθήκη τῆς λέξεως «Τουρκίας». Σμύρνη Τουρκίας, Ἐφεσσος Τουρκίας, Πέργαμος Τουρκίας κ.ο.κ.).

Θὰ συμφωνήσετε, ἐλπίζουμε πὺς μιὰ τέτοια πανηγυρική διακήρυξη τῆς τουρκικότητος αὐτῶν τῶν πόλεων, μακριὰ ἀπὸ κάθε σωδινιστική σκέψη, εἶναι ἀπαράδεκτη καί ἀποτελεῖ πρόκληση γιὰ κάθε Ἑλληνα καί ἰδίως Μικρασιάτη.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ δώσετε τίς σχετικὲς ἐντολές ὥστε σὸ ἐξῆς νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ, ἀπὸ διάθεση καί μόνον γεωγραφικοῦ καθορισμοῦ, προσθήκη τῆς λέξεως «Τουρκίας», με τὴ λέξη «Μικρασίας».

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος
ΚΙΜΩΝ ΠΑΤΑΙΔΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΤΑΚΗΣ ΒΕΖΥΡΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ Σύμβουλος Δημοσίων Σχέσεων
ΤΖΩΝ ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

α) Ἐφημερίδες:

Κων) πολιτῶν — Ἀκρίτας — Ἑλλησποντος — Ἐργατο — Ὑπαλληλική φωνή — Καὶνὴ Κτίσις — Κήρυξ τῆς Νέας Σμύρνης — Κυδωνιατικὸς Ἀστέρης — Λέσβος — Νέα Ἐποχή — Ἡ Νίκη — Ἡ Πάτμος — Τριγλιανὰ Νέα.

β) Περιοδικά:

Ἀγροτική — Αἰολικά Γράμματα — Ἀρχεῖον Πόντου — Βωμοὶ (Ἑλληνικά χρονικά) — Δελτίον Κέντρου Κων) πολιτῶν — Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν (τόμος πρῶτος) — Ἐστία Νέας Σμύρνης — Κρίκος — Νυκτερινοὶ Μαθητικοὶ Ἀντίλαλοι (Λευκωσία) — Μακεδονικά — Παλμοὶ τοῦ Αἰγαίου — Παρνασσός — Ὁ Πομπήν (Μυτιλήνη).

ΔΩΡΕΕΣ

- Ἡ Κυρία Ἐλδώρα Μιχαηλίδη, σύζυγος τοῦ Δώρου Κ. Μιχαηλίδη, γιοῦ τοῦ Κίμωνα Μιχαηλίδη, ἐκδότῃ τοῦ περιοδικοῦ «Παναθήναια» (1900—1913) δώρησε στὴν Ἐνωση μιὰ μολυβένια σφραγίδα (κουρσούμι) με τὴν ἐπιγραφή LAURIUM. Προσκλησεις τοῦ περιοδικοῦ «Παναθήναια» γιὰ διαλέξεις καί τὸ διδλίο τῆς OTTOMAN BANK IN THE MIDDLE EAST, Ἐκδοση 1948.
- Ἡ Κα Ἀριάλη Χάππα εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Γιαν. Χάππα, Γεν. Γρ. Ε. Σ., ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δρχ. 2.000.
- Ὁ Κορ καί ἡ Κα Θεοδώρου Θωμαΐδου εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τῶν Νικολάου δρχ. 2.000.
- Ἡ κ. Βασιλεία Καύκα εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Κων. Καύκα, Ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου δρχ. 2.000.
- Ἡ κ. Ἀφροδίτη Θεοδωρίδου εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Νικολάου δρχ. 1.000.
- Ἡ κ. Ἑλλη Σκιαδᾶ εἰς μνήμην Ἀγγελ. Λύρα δρχ. 1.000.
- Ὁ Κορ καί ἡ Κα Περ. Στεμτσιώτη καί ἡ Κα Ἑλένη Κρουσουλέντη εἰς μνήμην Τάκη Ἰωαννίδη δρχ. 1.000.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἐπιθυμοῦμε νὰ παρακαλέσωμε, νὰ μάς ἀποστέλλετε ἐνα σύντομο ρεπορτάζ γιὰ τίς κάθε φορὰ δραστηριότητές σας, προκειμένου νὰ δημοσιεῖται στὴν μηνιαία ἐκδόσή μας, Μικρασιατική Ἠχώ.

Με χαρὰ ἀναγγέλομε ὅτι τὸ ἐκλεκτὸ μέλος τῆς Ἐνώσεώς μας, ἡ Κα Ναταλία Ε. Γκούφα συνεργάζεται στὴν ἐκδοση τῆς ἐφημερίδας μας.

Ἡ Κα Γκούφα εἶναι κόρη τοῦ Σμυρνιοῦ Ἰωσήφ Μιρζάνη ἢ Μιρζάν. Ἡ οἰκογένεια Μιρζάν ἐγκαταστάθηκε στὴν Σμύρνη ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνα (βλ. Μικρασιατικά Χρονικά 1965, Τόμος 12ος Σελ. 134). Ἀπὸ τὴν γενιά τῆς μητέρας τῆς Λίνας Λαμπρούση - Ἀφεντούλη, εἶναι Κωνσταντινουπολίτισσα.

Ἡ Κα Γκούφα σπούδασε φιλολογία, ἐργάσθηκε στὰ Ἡνωμένα Ἐθνη στὴ Γενεύη γιὰ τὴν ἐκδοση ρεπερτορίου ὅλων τῶν ἀρχείων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καί στὴν Ἑλλάδα διεύθυνε τὸ τμήμα Ἐνημερωτικῶν καί Ἐπιμορφωτικῶν Ἐκπομπῶν τῆς ΕΡΤ. Συνδημιουργὸς τῶν ἐκπομπῶν «Ἐλεύθερη συζήτηση», «Στρογγυλὸ Τραπέζι», «Θέματα Παιδείας» καί «Ταινία Συζήτησης». Εἶναι παντρεμένη με τὸν Θεατρικὸ Συγγραφέα Βαγγέλη Γκούφα. Ἐχει δύο παιδιά.

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ

Μηνιαία ἐκδοση τῆς
«ΕΝΩΣΕΩΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ»

Ἀποστέλλεται δωρεὰν

στὰ μέλη τῆς

Διεύθυνση

ὁδὸς Καρύτση ἀριθ. 3

Τηλέφ. 32.28.480

Ἀθήναι 124

Συγτάσσεται ἀπὸ τοὺς
συμβούλους:

Τζῶν Βεϊνόγλου

Χρυσόστομος Θεοδωρίδης

Τάκης Βεζυργιάννης

Υπεύθυνος ἐκδόσεως

Ν. Ε. Γκούφα

Δεινοκράτους 31

Τηλ. 72.71.92

Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΤΣΕΒΔΟΣ

Χαβρίου 10 - Ἀθήναι

Τηλέφ. 32.33.847